

i visse Tilfælde haardt nok, og det ærede Medlem for København (Oct. Hansen) som havde Ordet, dvælede jo ogsaa ved det. Men paa den anden Side skal jeg erkende, at det giver en meget klar Regel og er tilfredsstillende for alle dem, der faa Patent, men det kan være haardt nok for andre, i nogle Tilfælde i alt Fald.

Saa kommer jeg til 2 Ændringsforslag, som jeg rigtignok ikke finder meget heldige og har ondt ved at sympatisere med. Det ene er Forslaget under Nr. 15 om, at det „ved Lov“ skal bestemmes, naar et Patent skal, som den ærede Ordfører udtrykte sig, eksproprieres. Naar Almenvellet kræver, at et Patent skal tages til Benyttelse af det offentlige eller til almen Nytte, skal det ske ved Lov. Det er en Regel, som ikke findes i noget andet Land, i alt Fald saa vidt jeg erindrer eller ved, og i Tyskland, Sverige Norge og England er det en administrativ Sag. Jeg tror ikke, man kan sammenligne den Slags Ekspropriation med Ekspropriation af fast Ejendom. Men dertil kommer en anden Ting, at lige over for udenlandske Patenter — og det vil i Reglen være udenlandske Patenter, man vil anvende denne Bestemmelse paa — vil det vistnok falde noget underligt for Udlændinge, at Lovgivningsmagten skal befatte sig dermed. Jeg tror nu, at Følgen af den Regel, som man saaledes vil indsatte i Loven, og som sikkert ogsaa vil blive vedtagen, vil føre til, at Bestemmelsen omtrent aldrig bliver brugt. Man vil meget betænke sig paa at komme til en Lov om den Slags Ting, og kommer man til en Lov, vil man finde, at der er særlig Vanskelighed ved at gennemføre den. Det Punkt, som den ærede Ordfører var tilbøjelig til at styde frem, nemlig Værdiansættelsen, kan man i øvrigt ikke ordne ved Lov. Man kunde ordne det saaledes, at man lod Loven ordne Spørgsmaalet om, hvorledes Erstatningen skulde fastsættes, men ikke fastsatte noget derom i denne Lov, men man har jo ikke helt forbigaaet dette Spørgsmaal her, og jeg kommer derved til at tale om Forslaget under Nr. 16, hvor man i Stedet for Patentkommissionen sætter 4 Mænd, af hvilke de 2 udnævnes af Indenrigsministeren, de 2 af Patenthaveren og Opmanden af Retten. Jeg tror nu, at Patentkommissionen maa man med fuld Tillid kunne overlade den Slags Burderinger, men jeg indrømmer, at det i og for sig ikke ligger inden for dens naturlige Hverv. Jeg tror imidlertid, at det vilde blive en virkelig sagkyndig Afgørelse. Vil man derimod have den Kommission, som omtales i Ændringsforslag Nr. 16, kan jeg ikke nægte, at den Tanke, der ligger til

Grund for dens Sammensætning, er jeg ikke enig i, og Landstinget plejer heller ikke at være det. De Herrer ville vide, at naar der er Tale om Jærnbanelaksationskommissioner, vælger Landstinget altid Forordningen af 5te Marts 1845 i Stedet for den bekendte Lov af 1861, og denne Lov af 1861 lader dog netop det offentlige udnævne nogle Mænd og den paagældende private andre; derefter fremtræde altsaa Laksationsmændene som Kommittenter henholdsvis for den, der skal afstaa noget for det offentlige, medens Forordningen af 1845 søger at sammensætte en upartisk Kommission. Det, jeg altsaa har imod denne Bestemmelse, er, at den paakalder Interesserne, de vedkommende private lodtage sig selv i Kommissionen ved Mænd, som skulle varetage deres Interesser, 2 andre Mænd komme saa til at varetage det offentlige Interesser, og Opmanden kommer til at dele mellem dem. Jeg holder ellers altid paa, at det er heldigt at sammensætte en upartisk Kommission, og som sagt, i andre Retninger har man ønsket at gøre det. — Det er de to vigtigste Forslag af dem, jeg har Betænkkeligheder ved. Jeg har tilladt mig at udtale det for Udvælget og gentager det her, ikke fordi jeg venter at gøre Indtryk i Øjeblikket, men det kunde jo dog være, at man ved nærmere Betænkning kunde komme til at overveje den Ting.

Jeg skal saa omtale Ændringsforslaget under Nr. 32, som jeg ikke har noget at erindre imod. Kun skal jeg henstille til den ærede Ordførers Overvejelse, om man ikke ved de sidste Ord i Ændringsforslaget at „Patenthaveren drager Ansvar for, at Genstanden stadig er i Handelen her, til Købs for enhver“, er kommen til at sige lidt mere og lidt andet end egentlig paatænkt. Jeg tror, vi ere enige om, at Genstanden skal kunne tilbydes, men naar man siger „stadig er i Handelen her til Købs“, tror jeg, man siger noget mere end egentlig tilstøttet; for Meningen er egentlig den, at man vil være sikker paa, at den til enhver Tid skal kunne faas til Købs, medens man ikke just vil forlange, at den skal være umiddelbart udstillet eller fremstillet. Jeg tror, at man ved lidt Ændring af Redaktionen kan komme det nærmere; det tillader jeg mig at henstille.

Jeg har saa at omtale Forslagene Nr. 38 og 36. Jeg skal først tillade mig at omtale Nr. 38. Det gaar ud paa, at 2det Stykke af § 26 bortfalder. Der har med Hensyn til Motiveringingen af dette Forslag været nogen Uenighed mellem den ærede Ordfører og det ærede Medlem fra København (Oct. Hansen), der tog Ordet. For